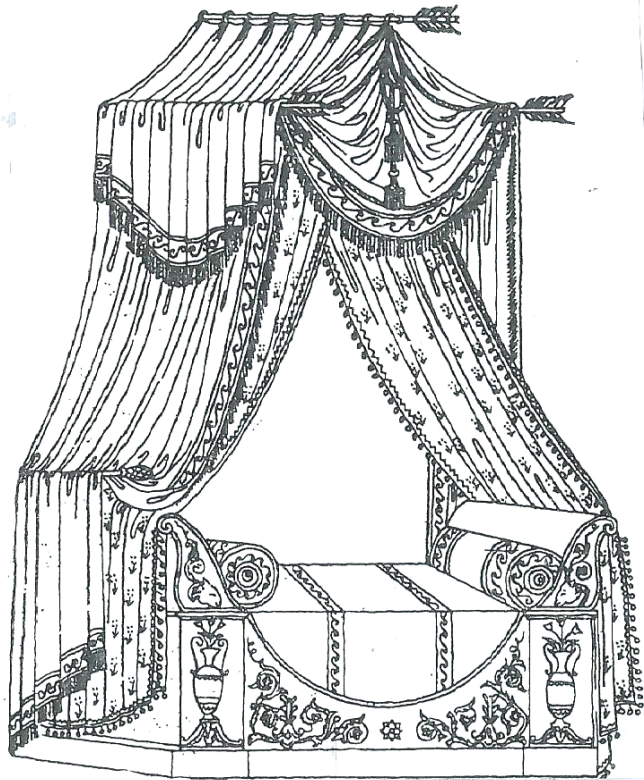

NAGY CSÁSZÁROK ÉS A NŐK

GÁBOR MIKLÓS

2013

A NAGY CSÁSZÁROK ÉS A NŐK

Eredetileg kis dolgozatomnak (ezt most az iskolai nyelv fellengzősen esszének hívja) azt a címet akartam adni: Nagy császárok szerelmei. Azután meggondoltam magam. Az uralkodók általában nem szerelemből, hanem politikai érdekből nőülnek, de ebben nem különböznek a többi földi halandótól. Az emberek párválasztásában ritkán játszik szerepet a szerelem, ami az emberi faj csodálatos, de ritka és múlandó ajándéka. Legtöbbször más okokból házasodunk: nincs a láthatáron más, aki hozzám jönne/elvenne, anyagi érdekből, társadalom elvárásainak eleget teendő, barátok kommandálása, stb. stb. stb

Veres Péter, a kiváló író és hadügyminiszter, aki minden kérdéshez, még a latin nyelvtanhoz is hozzászólt, azt mondta, hogy az emberek 95 százaléka nem szerelemből házasodik, ergó a válás joga sem illeti meg. Ezért a törpe minoritás kedvéért nem érdemes a sok bonyodalommal járó válás intézményét fenntartani. Tehát igaza van az egyháznak, amely tiltja, legalábbis megnehezíti, kánonjogilag meghatározott feltételekhez köti a házastársak elválását.

Első témánk egy középkori uralkodó házasságait és ehhez hasonlóit tárgyalja. Tudnivaló, hogy az elképesztő méretekre megnövekedett Római Birodalom adminisztrációja egy központból még a kor színvonalán álló fejlett infrastruktúra mellett is nehézkesen volt megvalósítható, ezért két részre – nyugati és keleti – részre bontották.

Történetünk főszereplői a nyugati rész császárai lesznek. Azokat tüntetjük ki a „nagy”díszítő jelzővel, akik az istenben boldogult római birodalom nyugati felének a felélesztésére törekedtek. A címnek megfelelően érdeklődésünket a császárok szexuális érdeklődésére fogjuk korlátozni, tudva azt, hogy ez életük politikai szempontból harmadlagos jelentőségű, de reméljük, dr. Itém István jeles, Magyarországon világhírű és manapság rendkívül divatos ágykutató tárgyra vonatkozó feljegyzései olvasóink érdeklődésére számot tarthatnak. Ezek a férfiak a világpolitikát csatamezőkön és nem a baldachinos ágyakban csinálták. A két birodalom-rész hagyománya még évezredek múltán még mindig érzékelhető, és mi a nyugati rész polgárai vagyunk. Környékünkön ez a hagyomány a napi politika szerves része, a televízió és a sajtó címlapján öles betűkkel szereplő téma.

NAGY KÁROLY

Első hősrünk Nagy Károly (742-814), aki még életében megkapta kortársaitól a „nagy” kitüntető címet, pedig puccsista apjától örökölte kétes érvényű királyi rangját és később ugyancsak vitatható joggal lett császár

(imperátor) a még életben lévő és Bizáncban székelő rómainak nevezett birodalom imperátorának dublőrjeként.

Nagy Károly
742-814

Történetünket, ha nem is Ádámnál és Évánál, pláne nem szerelmüknél kezdjük, hiszen nemük különbözőségéből adódó finom lehetőségekkel nem is voltak tudatában, de legalább is a Nyugat-Római birodalom bukásánál kell kezdenünk. A birodalom romjai alól barbár királyságok másztak elő. Az egyik volt a frank Chodvig alapította Franciaország, amely sokáig, egészen napjainkig fennáll. Ez sem semmi. 1500 év!

Az alapító utódai a Meroving királyok lettek, akiknek uralma később névlegessé vált és a hatalom átcsúszott a mayordomusnak nevezett miniszterelnök a kezébe. Ezek voltak Nagy Károly felmenői. Közülük a legismertebb nagyapja, Martell Károly, aki visszaűzte a muzulmán arabokat a Pireneusok mögé, Hispániába. A franciák is méltán büszkélkedhetnek azzal, hogy az ő véráldozatuk védte meg a civilizált keresztény Európát „vad török/muzulmán „ veszélytől. Erre a dicsőségre más aspiráns is található minálunk. Az esemény jelentőségét misem bizonyítja jobban, hogy napjainkban mennyi gondot okoznak a kard és páncél nélkül, de útlevéllal – esetleg anélkül – Európában megjelenő muzulmánok.

Károly apja, egy Pipin nevezetű frank miniszterelnök megunta a királyi cím nélküli hatalmat és puccsal száműzte az aktuális Meroving királyt és megalapította a később híres fiáról elnevezett Karoling dinasztiát.

Maga Károly vastagnyakú, daliás termetű ember volt. Ez nem csak a hízelkedő természetű udvari történészekről tudjuk. Amikor csontvázát exhumálták, magasságát 183 cm-nek mérték, ami akkor a mainál átlagosan alacsonyabb populáció mellett tiszteletet parancsoló magasságnak számított. A vulgárlélektan a kistermetű embereket tartja nagyratörőknek. Mindkét testméret adhat bizonyítékot a teóriára, és annak cáfolatára is (pl. Napoleon kontra De Gaulle). Károly kiváló egészségére, nemcsak számos felesége, párhuzamosan „alkalmazott” ágyasa és nagyszámú gyermeke a bizonyíték, hanem a saját korában matuzsáleminak számító életkora is. 72 évesen halt meg, nagyrészt háborúban, tábori körülmények között eltöltött élet után.

Károly maga négyszer nősült, és hatvanévesen még egy utolsó házasságot is tervezett. Akárcsak a későbbi évszázadokban, az uralkodók házasságkötésében nagymértékben közrejátszottak politikai megfontolások. „Országodat egy nőért” jelszóval a hatalmi prostitúció ember (történész) emlékezete óta virágzott.

Első feleségét, a frank származású hölgyet Himiltrudot, amúgy light-osan, a még élő germán szokás szerint vette feleségül. Ez hasonló lehetett a napjainkban divatos és a Bibliából is ismert házassági formához. A férj, amikor csak akarta „eltaszíthatta” megunt nejét mindenféle bírósági procedúra nélkül. Himiltrud egy nyomorékra sikerült utóddal, a nagyapa után Pippinre elkeresztel gyerekekkel ajándékozta meg férjeurát. Károly a nyilvánvalóan hamis meddőségre hivatkozva, elvált feleségétől, és elvette a longobárd király Desedora nevű lányát. A mézeshetek kiélvezése után, az alig használt leányt visszazavarta papájához, akit el kívánt üldözni lombardiai trónjáról, hogy közvetlen kapcsolatot létesítsen a Pápai álammal. Ez a terve sikerült is, Lombardia ma csak mint földrajzi fogalom létezik, a Pó folyó két partján, aminek később összeurópai, máig ható következményei lesznek, és a nem csak elhanyagolható hatású bulvársajtó szintjén. A lombard nő után Károly választása egy előkelő származású 13 éves sváb lányra esett. A frigy hátsó geopolitikai indítékai nem ismeretesek, lehet,- hisz egy király is férfiből van, - az elülső előnyös tulajdonságai ragadták meg Károly fantáziáját. Mindenesetre Hildegard egyes adatok szerint hat, mások szerint kilenc, mindenesetre egy fél bölcsődére való csemetét szült férjének, többek között azt az egyetlen fiút, Lajost, aki túlélte apját és örökölte trónusát. A források csodálkozó elismeréssel megjegyzik, hogy Hildegardal töltött házasségei alatt nem tartott mellékfeleséget, akiről később még lesz szó.

Kedves és termékeny felesége után 41 éves korában, még azon az őszön újra megnősült. Az új ara három leánygyermekkel ajándékozta meg. Amikor a nő meghalt, elvette régi szeretőjét. Ettől a negyedik törvényes feleségétől már nem született gyermeke. Négy ágyasának nevét ismerjük

A mellékfeleség, akit uralkodói körökben ágyasnak hívnak olyan nő, aki az uralkodóval folytat házasságon kívüli kapcsolatot. Az államérdek megkövetelte dinasztikus házasságok gyakran vezettek a házastársak elhidegüléséhez, amikor is az uralkodók gyakran ágyasoknál engedtek szabad folyást a minden férfiban meglévő természetes poligám ösztöneiknek. Ezt meg is teheték, ellentétben alattvalóival, akiket a társadalom jó működésének kényszere, és az erkölcsi szabályok általában a gyakran unott a hitvesi ágyba kényszerítettek.

Az ágyasok gyakran az udvar nőtagjai közül kerültek ki, és sokszor befolyást gyakoroltak az állampolitikára. Az ilyen kapcsolatok gyümölcsei nem örökölhették se a trónt, se a családi birtokot. Nagy Károly azonban tisztességesen gondoskodott balkézről született fiúgyermekéről, őket magas egyházi stallumokhoz jutatta. A lányok sorsa apácázárda lett, ahol természetes ösztöneik kielégítéséről saját maguknak kellett gondoskodniuk. A pápai kúria nem nézte jó szemmel Károly szabados életvitelét, de mert a császár volt Róma patrónusa, aki biztosította a pápai állam fennmaradását, behunyták a szemüket. Ennél light-osabb erkölcstelenségért már pápai kiátkozás járt, ami az uralkodóknak nagy kárt okozott. Felmentette alattvalóit az engedelmesség, és főleg az adófizetés kötelezettsége alól. Tehát Károly büntetlenül csalhatta feleségét jobbra-balra, amíg férfierejéből tellett.

Törvényesen született fiairól nincs mit mondanunk. Ezek vagy csecsemőkorukban, vagy kamaszkorukban meghaltak, az egy Lajos kivételével, aki majd Német Lajos néven próbálja apja nagy művét folytatni. Nem várt jobb sors törvényesen fogant lányaira se. Egyiket se adta férjhez, mert azt szerette, ha ott csivitelnek asztala körül. Még vadászataira is magával cipelte lányait. A lányok szépek voltak, és szuperjó partinak számítottak.

Völegényjelölt akadt volna bőven, természetesen a legjobb külföldi és hazai körökből. Egyes vélemények szerint attól félt, hogy az egyik veje esetleg trónjára tör. A Karoling-lányok mind apacakolostorban fejezték be életüket, természetesen apátnői rangban.

Nagy Károly 814. január 28-án fejezte be vértől lucskos csatatereken és izzad, női verejtéktől illatosan nedves vánkösök között eltöltött 72 évnyi tevékeny életét.

Aachen-i palotakápolna

Amikor először megláttam az aacheni palotakápolnát, azt éreztem, hogy a világ legszebb szobájában járok. Azt tanulmányaimból tudtam, hogy a ravennai St. Vitale mintájára készült, ahová Károly elküldte Odo mestert, hogy mérje fel az épületet, mert ő is olyant akart, mint a bizánciak, akik 200 évvel öelötte vissza akarták állítani a hajdanvolt római birodalmat. Belizár vezetésével csapatokat küldtek Nyugat- Európa meghódítására, de csak Észak-Itáliáig, Ravennáig jutottak és ott akarták létrehozni az új Nyugat Római birodalom új székhelyét a teljesen lepusztult Róma helyett, ahol csak dísznócsordák legelészték a romok között kisarjadt füvet.

Nagy csalódás volt, amikor az ókori építészettörténetben verzátus kollégáimtól megtudtam, hogy az óriási, legalább 10 m²-es márványpaneleket a frankok régi római épületekről bontották le. Mutassanak olyan kőfaragót Magyarországon, aki vállalna ekkora márványlapokat a leszállítani a megrendelőnek. Később hiába mutogattam az épületet feleségemnek és gyerekeimnek, hogy a világ legszebb szobájában járnak. Úgy jártam, mint Michelangelo lépcsőházával Firenzében, St. Lorenzóban. Azt sem hitték el, hogy ez a világ legszebb lépcsője.

V. (HABSBURG) KÁROLY CSÁSZÁR

A híres és nagynevű császár életének ismertetéséhez sem kell visszanyúlni a különben is ismeretlen nemzetiségű és gyanús szerzőtől származó adatokhoz, Ádámhoz és féltestvéréhez, Jeva Adamovnához.

V. Károly
1500-1556

Elégséges, ha megemlíjtük Károly nagyapját, I. Miksát, aki jogosan hirdette jelszavát: „Háborút viseljenek mások, te boldog Ausztria házasodj”. Ügyes házassági szerződéseivel a jelentéktelen méretű Ausztriai főhercegséghez sikerült hozzácsatolni az országát sokszorosán meghaladó méretű Spanyolországot, Németalföldet, (a mai Hollandiát és Belgiumot), Olaszország déli felét, a Nápolyi Királyságot, Csehországot, és minket, a Trianon előtti Magyarországot. Igazi koronás schatchen (házasságszerző) volt. Ügyes. A magyar koronához úgy jutott, hogy hűgát, Izabellát férjhez adta a magyar trónörököshöz, a jövendő II. Lajoshoz, ugyanez vica versa, és ha a magyar király utód nélkül találna meghalni, akkor az övé a magyar korona. A teenager korból éppen hogy kinőtt Lajos Mohácsnál páncélostól belefulladt a jelentéktelen Csele patakba. Halálából nemcsak I. Ferdinánd csinált jó bussinest, hanem egy magyar királyaspiráns is Szapolyai János. Máig is titok melyikük fojtatta bele a 20 éves fiatal fiút a vízbe. Mindenesetre gyanús, hogy a holttestet páncél nélkül, eltemetve találták meg a csatatér közelében, amint azt Székely Bertalan ismert festményén is láthatjuk

V. Károly is unokatestvérek közötti házasságból született Szülei is unokatestvérek voltak. Anyja a flepnis bolond, már a saját korban is „Őrült Johannának” nevezett nő volt. A rokonházasságnak veszélyes voltát a korban még nem ismerték fel. Aligha volt ismeretes, hogy a fáraók rendszerint egymás testvérét vették el feleségül, a trónviszályok megakadályozása érdekében, és ettől az egyiptomi birodalom még 3000 évig virágozhatott, azt bizonyítandó, hogy a vezetők szellemi színvonala egy ország életében nem játszik meghatározó szerepet.

Az egyház napjainkban csak a másodunokatestvérek házasságát engedélyezi, mert valamit sejtett bibliai utalások alapján, így a kánonjog előírásai ellenére Károly első unokatestvérét, a portugál királyleányt vette feleségül. Hét gyermekük született, a legidősebb, II. Fülöp volt, maga is nagy történelmi szereplő és híres bürokrata, akinek taknya-nyála összefolyó fia, Don Carlos megdicsőülve éledt fel Schiller romantikus színművében, és az azt követő operákban.

V. Károly maga is érezte, hogy birodalma egy kézzel, egy centrumból már nem kormányozható, és keleti részét öccsére, I. Ferdinándra bízta, - Csehországot, Magyarországot, - bajlódjon ő a törökkel. Így V. Károly ugyan nagy uralkodó lett, de magyar király mégsem lett belőle. (Hányan vagyunk ezzel mi is így!)

Ő maga háborúzott a franciákkal és uralkodott a Német Nemzet Szent Római Birodalmában, anélkül, hogy tudott volna németül, ahol elég baja volt a parasztlázadásokkal és az éppen feléledő reformációval. Ehhez jöttek még az újonnan felfedezett tengerentúli, bennszülöttek lakta, de arannyal teli országok gondjai is. Tulajdonképpen szülőhazája nem is volt. Bejárta egész Európát, még Afrikába is eljutott, de Amerikai országrészeit nem látogatta meg. Sajnálta a legalább három hetes hajóutat.

Családja volt, – a Habsburg ház – de családtagjai nem. Öccsével a magyar királlyal I. Ferdinánddal, mint idegen uralkodóval levelezet, személyesen alig találkoztak. Mind e mellett még jutott ideje némi szerelemre. Az egyik kitüntetett hölgy Barbara Blomberg volt, aki a magától értetődő feladata mellett, még többletként lantzenével is elszórakoztatta nagyhatalmú gavallérját.

Barbara Blomberg gitározik

A lant pengetéséből született Don Juan de Ausztria, akit V. Károly elfogadott fiának és majd törvényes fia, annak féltestvére, II. Fülöp mellett nagy haditetteket hajtott végre, részint a török flotta leverésében (Lepanto), részint a németalföldi felkelők kegyetlen, de sikertelen megfékezésében.

V. Károly volt az utolsó előtti európai császár, akit a Pontifex Maximus, maga a római pápa koronázott császárrá. Utána már csak egy következett, egy kurtanemes korzikai jogász fia,

NAPOLEON CSÁSZÁR

Bonaparte Napoleone nem született királyfinak. Egy korzikai jogász kevés jövedelmű, de számtalan gyermekkel megáldott másodszülött fia volt. A királyfiakat általában apukájuk vezette be a szerelem tudományába teenager korukban, akik tehát megtakarították az ezzel járó gondokat (nő, kégli, esetleg mani). Ezt apuka intézte a számtalan kéznél lévő udvarhölgy felhasználásával. A leggondosabb apukák maguk is ellenőrizték, hogy fiacskájuk jó kezekbe kerül-e. Ha a kiválasztott hölgy nem az udvartartás tagjai közül került ki, mondjuk táncosnő, színésznő, vagy egyéb hivatásos szórakoztató volt, az udvarmesteri hivatal világoskék borítékban adta át diszkrétan az illő honoráriumot.

Napoleon már elvégezte volt a legmagasabb francia katonaiskolát, a párizsi az École Militaire –t, és mint tüzérhadnagy szolgált egy vidéki garnizonban. Szolgálati kötelezettségei mellett sokat olvasott és maga is írt – állítólag silány – novellákat, például egy dialógust Rousseau modorában arról, hogy a szerelem ártalmas a társadalomra, és több rosszat csinál, mint jót. Írta mindezt anélkül, hogy a tárgykörrel személyes élményei lettek volna.

Az első találkozása egy hivatásos nővel 18 éves korában történt a Palais Royal kertjében, amint azt precízen feljegyezte, 1787. november 22-én. A még napjainkban is meglévő Palais Royal eredetileg Richelieu bíboros magánpalotája volt, később kávéházak, könyvkiadók, szerkesztőségeknek adott helyet, majd később lett szerelmi piactér, mint az én fiatalkoromban a Place Ragozi Budapesten. Emlékirataiban a delikvens neve is szerepel, egy normandiai nő volt. Az első randevúra mindenki emlékszik, nem úgy az utolsóra, mert senki sem tudja előre, hogy ez lesz az utolsó.

Unalmas, szegénységben eltöltött vidéki életébe robbant bele a forradalom, amelynek puszkapora rakétaként lőtte ki a fiatal katonatisztet a világhír csúcsára.

Már tábornoki rangban, a jakobinus rezsim bukását éppen hogy élve megúszva, politikai okokból beosztás nélkül luftolt Párizsban, amikor az új rendszer, a direktórium vezetője, Barras felfigyelt rá. Azzal bízta meg, hogy a Konvent épületét védje meg a támadó royalista tömegek ostromától. Napoleon profi tüzértiszt lévén, szokatlan módon, ágyúkat vetett be városi tüntetők ellen.

A siker elsőprő volt, rengeteg lázadó maradt holtan a párizsi utca kövezetén. Napoleon jó volt matematikában, állítólag fejből tudta az első negyven szám logaritmusát, de az elesetteket, kivált az ellenség elesettjeit sohasem számolta.

Josephine császárné
1763-1814

Az utcai véres csata után Napoleon megismerkedett egy Nyugat-Indiai földbirtokos lányával, a nála hat évvel idősebb 33 éves özvegyasszonnyal, Joséphine Tascher de la Pagerie-vel, egy, a forradalom utolsó napjaiban kivégzett katonatiszt özvegyével, akinek két gyermeket szült, Beauharnis grófnéval, aki aktuálisan Barras szeretője volt. Mindketten meglátták a másikban a jövőt. Napoleon a professzionálisan hozzáértő szeretőt, Joséphine, ha nem is a jövő császárt, de egy nagy karrier előtt álló katonatisztet. Mindenesetre kifeküdte Barrasnál, hogy a Konvent nevezze ki újdonsült férjét, az egyik, Olaszország felé támadó francia forradalmi hadsereg parancsnokává, amivel az addig külföldön teljesen ismeretlen Bonaparte megalapozta nemzetközi hírnevét, amelyet ezután soha többé nem vesztett el, és valószínűleg addig, amíg az emberfaj él a földön – ez nem biztos, hogy örökké így lesz – ez mindig is így marad. Házasságuk tizenegynehány éve alatt kölcsönösen csalogatták egymást: az évek múlásával Joséphine egyre ritkábban, Napoleon egyre gyakrabban, a dolog természeténél fogva. Napoleon a csataterőről küldött szerelmes levelei izzanak felesége rutinos öle utáni vágyakozással. A hozzáértők szerint tele-s-tele vannak helyesírási hibával. Napoleonnak a világtörténelem előtt, és nem a Rigó utcában kellett vizsgáznia.

Joséphine néha meglátogatta férjét a harctéren, hogy férje pihenéssel tölthesse éjszakáit, de ez a pihenés nem gátolta férjét a harci cselekmények irányításának színvonalában.

A következő hölgy, aki elnyerte a császár tevőleges tetszését, Walevska Mária volt, egy 18 éves szőke, kékszemű szláv szépség, amúgy férjes asszony, a 70 éves Anasztáz Walevski gróf hitvese.

Maria Walewska
1786-1817

Napoleon akkor találkozott vele, amikor 100:0-ra megverte az egyesített orosz-osztrák csapatot az austerlitzi stadionban, és még az utána vele szemben kiálló, régi dicsőségében bízó poroszokat is legyőzte Jena és Eylau mellett. Ezután Napoleon bevonult az orosz fennhatóság alatt álló lengyel területre. A lengyel vezető réteg a császár udvarmesterétől megtudta, gondolom, nem kevés zloty ellenében, hogy Napoleonnak nem ellenszenves a ropogós lengyel asszonyka. Ki akarták játszani a Mária- kártyát és öreg férjével együtt elkezdték tuszkolni a fiatalasszonyt a császár szerény tábori ágyába, hogy Napoleon segítségével visszanyerjék hajdanvolt függetlenségüket, mert emlékeztek arra, hogy a forradalmi Franciaország támogatta 1794-ben Kosciesku vezette felkelést. Ám most már más idők jártak. Napoleon elfogadta a felajánlott áldozatot, de Mária hiába forgatta formás, kemény kis fenekét, ebből csak egy gyerek lett, de Napoleon nem változtatta meg stratégiai elgondolását, amibe nem fért bele egy független Lengyelország.

Napoleon egész Európát fel akarta osztani a maga impériuma és Oroszország között, mert akkor még úgy gondolta, hogy ezt a tiltsiti tárgyalóasztal mellett Sándor cárral el lehet intézni, és nem kényszerül a végzetes Moszkva elleni hadjáratra. Walewska a világpolitikai konstellációtól függetlenül nem lett hálátlan a napoleoni kegyért és meg is látogatta száműzött gavallérját Elba szigetén.

Amikor Napoleonra rájött a dinasztia-alapíthatnék, és Joséphine-től már nem várhatott utódot, – a nő 50 körül járt, – körülnézett a hercegnő-piacon. Egy korzikai hétszilvafás (hétolajfás) nemes fia nem adhatja hercegnőnél alább. Legelőször az orosz udvarnál próbálkozott, természetesen diplomáciai úton, de az elutasítás kategorikus volt. Azután Bécs következett. Itt meghallgatásra talált, annál a Bécsnél, amelyet annyiszor legyőzött és megalázott. Annyiszor verte meg a fehérzubbonyos osztrák hadsereget, ahányszor csak találkozott vele. Nem véletlen tévedés akkor, ha a Kőszívű ember fiaiban nevetve olvastam, Pál úr, Baradlay Richárd tisztiszolgája, a negyedik kapitulációt érte meg. Úgy gondoltam, hogy Jókai vereségekben méri az osztrák ármádia történetét. Később megtudtam, hogy a kapituláció csak „továbbszolgálat” jelent, tehát Pál úr négyszer maradt benn a hadseregben a kötelező időn túl.

Az, hogy Ferenc császár egy emberevőhöz adja lányát annyira abszurd volt, hogy lehetetlensége egy Mikszáth regény, az Akli Miklós kulcsmotívumává vált. Ezt most nem fogom elmesélni, akit érdekel, olvassa el. Érdemes.

Mária Lujza 20 éves volt, amikor közölték vele, hogy hozzáadják ahhoz a fenevadhoz, aki elől kétszer is, babáit összeszedve, el kellett menekülnie Burg-béli lakosztályából, mert a papa csapatai éppen elszenvedték a soron következő vereségüket, és Napoleon be kíván költözni a Burgba. A hajadon

csak az újságok karikatúráit látta jövőbelijéről, aki természetes élő mivoltában sem volt negyvenévesen lányszíveket megdöglesztő figura a maga 157centiméterével és tekintélyes pocakjával. Mária Lujza természetesen tudta hogy férjét nem szíve szerint fogja kiválasztani, de ez még több a soknál.

Közben Párizsban is folytak a házasság előkészületei. Napoleon 1809december 15. hivatalosan elvált Joséphine-től, aki egy kastélyt kapott fájdalomdíjul. (ott is halt meg 1815-ben, amikor már úgysem öltözhett volna fekete gyászpompába mint császári özvegy).

Mária Lujza
1791-1847

Joséphine szabados udvartartását megpróbálták a Bécsben megszokott spanyolos szigorúbb modorhoz közelíteni. A káderpolitikát is ehhez igazították, és lecseréltek egy sor udvarhölgyet. Napoleon magán is igyekezett módosítani. Sokat lovagolt fogyókúra céljából, illem,- és táncórákat is vett, de látva ennek reménytelenségét, ezt nemsokára feladta.

1810. március 11., egy évvel Napoleon nagy wagrami győzelme után, amit apósa hadserege felett aratott, Bécsben megtartották a polgári esküvőt. A vőlegényt Berthier marsall, a győzedelmes francia hadsereg fő térképésze képviselte. Ezután elindult a hintó,- és szekérkaraván ugyanazon az úton, amelyen egy másik osztrák hercegnő, Marie Antoinette egy fél évszázaddal azelőtt elindult végzetes útján. Napoleon kíséretével a menyasszonya elé lovagolt, és amikor a két csapat találkozott, a császár beugrott Mária Lujza hintójába. Az első szálláshelyen, dr. Intim István ágykutató szerint, akinek a tárgyra vonatkozó tanulmányai megjelentek a Színházi Élet kiadóhivatalnál,

éjjel Napoleon selyem hálóköntösben belopódzott arája szobájába. Lehet, de nem valószínű. Azt viszont többen feljegyezték, hogy az újsütetű császárné remek hangulatban ébredt másnap.

Párizsban valóban nemsokára megszületett – Napoleon tervének megfelelően, hisz mint eddig, minden terve bejött – a trónörökös, aki nyomban kiérdemelte a római királyi címet. A császár szívesen játszott a kicsivel, szívesen lovagoltatta a hátán, ellenben neje nem nagyon foglalkozott fiacskájával, akit teljesen a személyzet gondjaira bízott.

Ezzel egyidőben még élt még két nő, aki nem volt érdektelen Napoleon számára. Joséphine a közeli Malmaison kastélyban, és Maria Walewska kisfiával a Victoire utcában, amelyet a császár olaszországi győzelmei tiszteletére neveztek el a Győzelem utcájának. Volt feleségét Napoleon nyíltan látogatta illő kíséret mellett, de volt szeretőjéhez titokban járt a rue Victoire-ba. Különben se volt sok ideje magánéletre: készült végzetes kalandjára, Oroszország megtámadására. Az embertelen feladatra összeurópai hadsereget állított fel. Ennek létszámát félmilliónál többre becsülik. Ez az egy hadjárat több emberéletbe került, mint 15 év 60 csatája együttvéve. A bukás óriási volt de furcsa módon két lépésben történt.

Mussolini bukott meg, kisebb léptékben, de szintén két ütemben.

1814 áprilisában Napoleon elbúcsúzott feleségétől és fiától, akiket soha többé nem látott és gárdájától, amelyet még egyszer felkeresett egy villámlátogatásra, miután Elba szigetéről visszatért 100 napra. A száműzött császárt Walewska grófnő még meglátogatta a száműzetés helyén, felesége, Mária Lujza nem váltott hajójegyet a közeli Elba szigetére. Az egész házasság kitervelője, Metternich herceg legalább gondoskodott a férfi-pótlásról egy huszártiszt, Neipperg személyében, aki két gyermeket is nemzett a volt császárnénak. A végleges bukás után nincs miről írni a császár és a nők kapcsolatáról. Úgy látszik 45 éves kora óta megszűnt a császár érdeklődése a téma iránt, energiáit elfecsérelte a csatatereken. Ezen a területen több dicsőséget szerzett, mint Casanova a maga 217 szeretőjével.

UTÓSZÓ

Illik egy pár szót szólni a hősök utóéletéről.

Joséphine-ről már olvastuk, hogy 1815-ben halt meg. Maga a császár 51 éves korában hunyt el az angol gyarmaton, a pöttömnyi Atlanti-óceáni Szent-Ilona szigeten. Azóta is vita tárgya, hogy megmérgezték-e. Talleyand azt mondta, amikor meghallotta halálhírét: „*Ez csupán csak hír, és nem esemény*”.

Joséphine gyermekei, akiket a császár magáénak tekintett, tisztességes kort éltek meg. Hortenziát a császár hozzáadta egyik öccséhez. Ebből a frigyből született III. Napoleon, aki hosszabb ideig uralkodott, mint nagybátyja. A rossz nyelvek szerint Napoleon öccsének, aki nem érdeklődött a női nem

iránt, a gyerek fogantatásához semmi köze sem volt. A császár törvényes fia, a detronizált római király, reichstadti herceg néven, light-os szobafogságban élt a bécsi udvarban 21 éves koráig.

A Walewska grófnő szülte fia, Sándor a Francia Köztársaság külügyminiszterségéig vitte.

Mária Lujza férje bukása után nem tartotta Napoleonnal kapcsolatot. Vidáman éldegélt, mint pármai hercegnő a számára kiutalt daliás, ám félszemű és mindenképpen illegitim Neuperg nevű pasijával. Két gyereket szült neki. A világ megvetette hűtlenségéért. Vajon igazságosan-e? Mondta valaha Mária Lujza, hogy neki ez a 40 éves, 157 centi „magas”olasz-francia tűzértiszt kell?? Érdekes, hogy egyik unokája olaszosított névvel (Neuperg-Neuberg – Újhegyi-Montenouvo) Ferenc József fő ceremóniamestere lett.

A tárgyhoz tartozik, hogy Antomarchi doktor, aki Szent Ilona szigetén Napoleon boncolását végezte, a császár hímtagját feltűnően kicsinek találta. Napoleon világhírét nem Lövy Árpád róla szóló eposza alapozta meg.

FÜGGELÉK

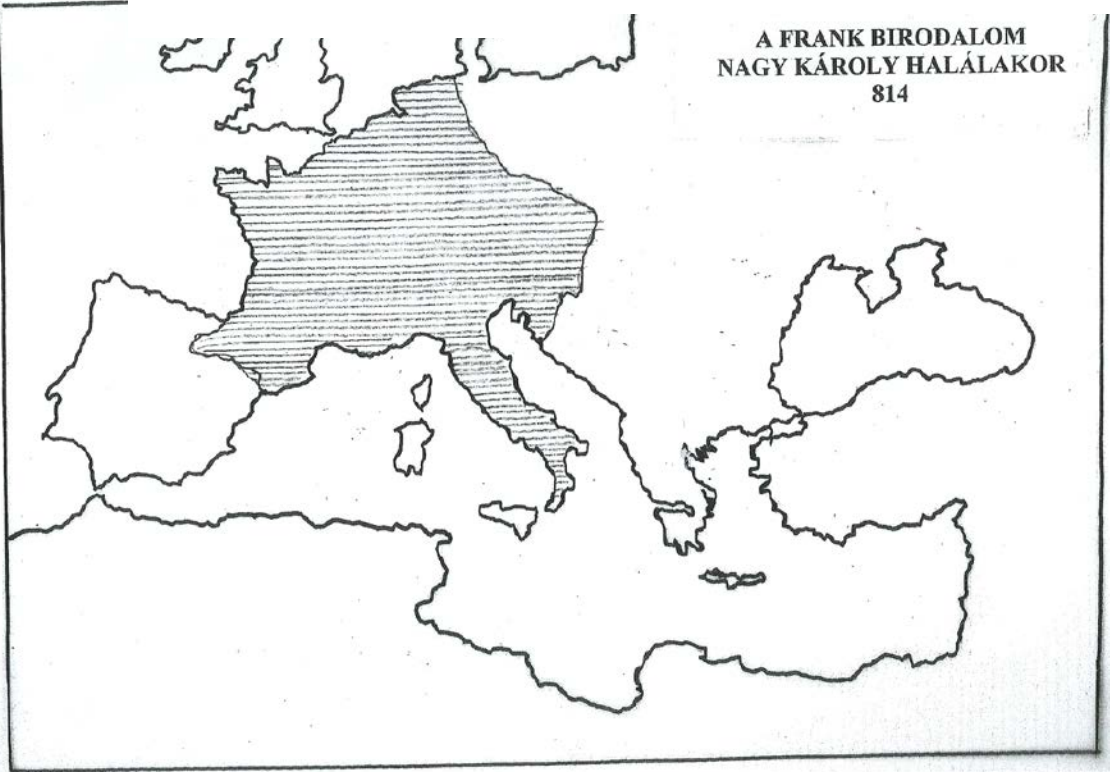
A császároknak a nőkért nem kellett harcolniuk, nem úgy, mint az országokért.

AZ UTÓLÉRHETETLEN PÉLDAKÉP: A RÓMAI BIRODALOM

A FRANK BIRODALOM
NAGY KÁROLY HALÁLAKOR
814

NAPOLEON BIRODALMA
LEGNAGYOBB KITERJEDÉSE
IDEJÉN

